

[Text de catàleg]

JORDI CALAFELL
LA MIRADA ALIENÍGENA

Sempre és l'ull, al voltant de l'ull, amb els seus prodigis i les seves limitacions. Allò que l'ull veu, allò que està acostumat a veure, allò que no pot pas veure. Si el deixem actua com un ciclop: un sol punt de vista, sense sorpreses ni alteracions. De vegades, amb tot, l'ull s'irrita, es rebel·la. La mirada es distorsiona. I el món esdevé irrecognoscible. Els alarmistes creuen que això condueix a una ceguesa irremeiable. Els optimistes, en canvi, que només som al final d'una manera de veure.

Jordi Calafell pertany a aquesta segona espècie. El seu fort és una mirada insatisfeta amb la mateixa manera de mirar. Una mirada ansiosa per espolsar-se els vicis i els prejudicis de l'ull cartesià. La seva afinitat amb altres irritacions oculars com ara les provocades per Pablo Picasso, Man Ray o el Doctor Caligari el dugueren a imaginar una ciutat transfigurada. Calafell tragué el seu ull a passejar. Decidí de fustigar-lo a les altures i a continuació al laboratori, amb estranys viratges d'elaboració pròpia. L'obligà a observar la ciutat des de l'extrem oposat de la seva rutina. Li féu tastar la mirada alinígena...

L'ull descobrí cràters d'encontorns borrosos, recintes fantasmals, ovals fosforescents, una planúria esquerdada i rogenca. Igual que David Hockney, Calafell volgué injectar temps a la seva fotografia, tot empenyent el seu ull a una atenció més pictòrica. El comminà a recórrer novament el paisatge. L'ensenyà a aturar-se en la seva pròpia consciència d'ull. Estranyar-se dels seus costums. Distanciar-se. Per tal de tornar, si més no amb uns altres hàbits, a la vella pugna que tot fotògraf creatiu porta a dins: la lluita contra el ciclop.

Juan Insua
Barcelona a vol d'artista
1994, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona